

۸۵
۱۶
۷۵

بررسی فعالیتهای پژوهشی اساتید و دانشیاران دانشگاههای علوم پزشکی کشور

دکتر فریدون عزیزی*

خلاصه

به منظور بررسی میزان فعالیت پژوهشی اعضای هیأت علمی دانشگاههای علوم پزشکی کشور پرسشنامه‌هایی فراهم آمد که توسط اساتید و دانشیاران این دانشگاهها تکمیل شد. دادن امتیاز به ترتیب زیر است: برای انتشار هر مقاله علمی: یک؛ تألیف هر کتاب، چهار؛ ترجمه هر کتاب، ۲ و سرپرستی هر پایان نامه، ۵/۰ (حداکثر ۱۵) امتیاز. مجموع امتیازات و نیز تعداد امتیاز برای هر سال عضویت در هیأت علمی محاسبه گردید. نتایج نشان داد که هر یک از استادان و دانشیاران به طور متوسط در هر سال یک امتیاز کسب کرده بودند. تعداد امتیازات کسب شده در سال توسط استادان دو برابر دانشیارانی است که سابقه عضویت آنان از ۱۵ سال بیشتر بود ولی با امتیازات دانشیارانی که ۱۵ سال و یا کمتر عضو هیأت علمی بوده‌اند، مشابه می‌باشد. در میان دانشکده‌های گروه پزشکی، امتیاز اساتید و دانشیاران دانشکده‌های بهداشت و داروسازی از اعضای هیأت علمی دانشکده‌های پزشکی و دندانپزشکی بیشتر بوده است. گروههای فارماکولوژی، داخلی، کودکان و آسیب شناسی - به ترتیب در بین گروههای دانشکده‌های پزشکی کشور - بیشترین امتیاز را به دست آورده‌اند.

این بررسی نشان می‌دهد که اعضای هیأت علمی دانشگاههای علوم پزشکی بخصوص دانشکده‌های پزشکی و دندانپزشکی کشور می‌بایست برای حل مسائل و مشکلات پزشکی کشور فعالیتهای پژوهشی را، از جهت کمی و کیفی، گسترش دهند. فعالیتهای پژوهشی دانشیاران جوان دانشگاهها - در مقایسه با سایر اعضای هیأت علمی - نمایانگر تلاش در سالهای پس از انقلاب و نوید بخش آینده بهتری برای ارتقای پژوهش در دانشگاههای علوم پزشکی و در نتیجه رسیدن به خودکفایی است.

جدول ۱) تعداد کل استادان و دانشیاران گروه پزشکی دانشگاههای کشور و تعدادی که پرسشنامه را تکمیل کرده‌اند

رتبه علمی	اساتید و دانشیاران کل کشور	پرسشنامه‌های تکمیل شده	درصد
استاد	۱۴۷	۸۵	۵۸
دانشیار	۳۰۱	۱۵۴	۵۱
جمع	۴۴۸	۲۳۹	۵۳

نگارندگان و ترتیب درج اسامی آنان نوشته نشده بود، بدون در نظر گرفتن تعداد و ترتیب اسامی مؤلفان برای هر مقاله یک امتیاز به هر یک از اعضای هیأت علمی داده شد. در مواردی که اسامی قید شده بود امتیازات ما بین مؤلفان یا مترجمان تقسیم گردید. برای مقایسه آماری از آزمون Student t استفاده شد.

نتایج. برای بررسی نتایج، ابتدا امتیازات کسب شده توسط استادان و دانشیاران، و سپس دانشیارانی که سابقه کمتر از ۱۵/۵ سال (بیشتر از ۱۵/۵ سال) ارزیابی شدند و سپس امتیازات کسب شده توسط اعضای هیأت علمی دانشکده‌ها و گروههای مختلف مورد مقایسه قرار گرفتند.

مقایسه استادان و دانشیاران. جدول ۲ سن و امتیازات کسب شده توسط اساتید و دانشیاران دانشگاههای علوم پزشکی را نشان می‌دهد. استادان به طور متوسط ۸ سال مستر از دانشیاران هستند و امتیازات آنان تقریباً دو برابر دانشیاران است. تعداد امتیازات اساتید برای هر سال عضویت در هیأت علمی نیز بیشتر از دانشیاران است و این تفاوت از نظر آماری معنی‌دار می‌باشد ($P < 0.001$) $0.7 \pm 0.1 / 0.89 \pm 0.07$.

مقایسه دانشیاران با سابقه علمی متفاوت. از آنجا که سابقه عضویت فقط ۳ نفر از اساتید ۱۵ سال یا کمتر بود، با کسانی که بیش از ۱۵ سال سابقه داشتند، مقایسه‌ای به عمل نیامد. سابقه عضویت در هیأت علمی ۸۷ نفر (۵۶ درصد) از دانشیاران بیشتر از ۱۵ سال و ۴۴ درصد بقیه ۱۵ سال یا کمتر بود. متوسط امتیازات کسب شده به ترتیب 11 ± 13 و 10 ± 16 و از نظر آماری با اهمیت نبود (جدول ۳)؛ مع‌هذا، وقتی که امتیاز کسب شده برای هر سال عضویت محاسبه شد، معلوم گردید که دانشیاران جوانتر برای هر سال عضویت دارای امتیازات بیشتری بودند و این اختلاف معنی‌دار بود ($P < 0.001$) $0.7 \pm 0.1 / 0.26 \pm 0.1$ در برابر $0.6 \pm 0.1 / 0.61 \pm 0.01$ ، مقایسه جدولهای ۲ و ۳ مشخص می‌کند که ۸۵ استاد که به طور متوسط 25 ± 5 سال عضو

در مورد میزان فعالیتهای آموزشی و پژوهشی اعضای هیأت علمی دانشگاههای علوم پزشکی کشور اطلاعات دقیقی در دست نیست و آنچه در گفته‌ها و نوشتارها عنوان می‌شود بیشتر، برداشتها و تجربیات شخصی افراد را در بر می‌گیرد و بر مبنای اطلاعات آماری استوار نمی‌باشد. در دفتر جذب نخبگان شورای عالی انقلاب فرهنگی پرسشنامه‌ای تهیه و برای کلیه اساتید و دانشیاران دانشگاههای کشور ارسال شد؛ و تکمیل درصد قابل توجهی از آنها، این امکان را فراهم آورد که توصیفی از یافته‌های حاصله را جمع‌آوری و در اختیار پژوهندگان، صاحب‌نظران و مسؤولان کشور قرار دهیم. در این زمینه، تحقیق مشابهی در ایران انجام نشده است و در یک بررسی با بهره‌گیری از کامپیوتر (Computer search) - که با استفاده از مدلین موجود در معاونت پژوهشی وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی صورت گرفت و نیز با بررسی تازه‌ترین مطالب پزشکی که تا کنون در جهان منتشر شده است، پژوهش مشابهی به دست نیامد.

روش تحقیق

در سال ۱۳۶۸ پرسشنامه‌ای به منظور تکمیل دانسته‌های دفتر جذب نخبگان شورای عالی انقلاب فرهنگی تنظیم شد که در آن سئوالاتی در زمینه مشخصات عمومی و خانوادگی؛ مدارک و مدارج علمی؛ سابقه تدریس؛ سوابق شغلی؛ تألیفات، ترجمه و مقاله‌های علمی؛ کنفرانسها و سخنرانیهای علمی؛ پروژه‌های تحقیقاتی و پایان نامه‌ها؛ اختراع، ابداع، کارهای برجسته، نشانها و جوایز علمی؛ عضویت در هیأت تحریریه و عضویت در مجامع علمی و نیز در مورد مسایل رفاهی اساتید مطرح شده بود. تا آبان ۱۳۶۹ که این بررسی انجام گرفت، پرسشنامه‌های برگشت داده شده که توسط ۸۵ نفر از اساتید و ۱۵۴ نفر از دانشیاران گروه پزشکی تکمیل شده بود، حاوی اطلاعات کافی بودند. با توجه به تعداد استادان و دانشیاران دانشگاهها (بجز حق‌التدریسی‌ها) که در جدول ۱ ارائه شده و از آمار آموزش عالی سال ۶۷-۶۸ اقتباس گردیده است (۱)، در این بررسی از اطلاعات ۵۳ درصد از استادان و دانشیاران گروه پزشکی سراسر کشور که پرسشنامه‌ها را تکمیل کرده بودند، استفاده شده است. پس از مطالعه پرسشنامه‌ها بنظر رسید فقط اطلاعاتی که مربوط به تعداد مقاله‌ها، تألیف و ترجمه کتب و سرپرستی پایان نامه‌ها هستند، می‌توانند به نحو صحیح مورد استفاده قرار گیرند. با توجه به آئین‌نامه ارتقای اعضای هیأت علمی گروه پزشکی که در سال ۱۳۶۶ توسط هیأت ممیزه مرکزی دانشگاههای علوم پزشکی تصویب شده بود، نسبت امتیازات فعالیتهای پژوهشی انجام شده به نسبتی که در این آئین‌نامه وجود دارد، تعیین گردید: بدین ترتیب که برای نوشتن هر مقاله، یک امتیاز؛ تألیف کتاب، ۴ امتیاز؛ ترجمه کتاب، ۲ امتیاز و سرپرستی هر پایان نامه، ۰/۵ امتیاز (حداکثر ۱۵ امتیاز) در نظر گرفته شد. در مورد مقاله‌ها، چون تعداد

جدول ۲) مقایسه امتیازات کسب شده توسط اساتید و دانشیاران دانشگاههای علوم پزشکی

کشور

رتبه دانشگاهی	تعداد	سن	امتیاز	سالهای عضویت در هیأت علمی	امتیاز برای هر سال عضویت
استاد	۸۵	۶۰±۵	۲۹±۲۲	۲۵±۵	۱/۲۴±۱/۱
دانشیار	۱۵۴	۵۲±۶	۱۴±۱۰	۱۷±۶	۰/۸۹±۰/۷
	p	<0.001	<0.001	<0.001	<0.001

جدول ۳) مقایسه امتیازات کسب شده توسط دانشیاران با سابقه عضویت در هیأت علمی

بیشتر از ۱۵ سال، ۱۵ سال و یا کمتر

سالهای عضویت در هیأت علمی	تعداد	سن	امتیاز	سالهای عضویت	امتیاز برای هر سال عضویت
بیشتر از ۱۵ سال	۸۷	۵۶±۵	۱۳±۱۱	۲۱±۵	۰/۶۱±۰/۶
۱۵ سال و کمتر	۶۷	۴۷±۴	۱۶±۱۰	۱۲±۳	۱/۲۶±۰/۷
	p	<0.001	NS	<0.001	<0.001

NS = از نظر آماری مهم نیست

جدول ۴) مقایسه میانگین امتیازات استادان و دانشیاران دانشکدههای پزشکی کشور

دانشکده	تعداد	سن	امتیاز	سالهای عضویت	امتیاز هر سال عضویت
بهداشت	۱۲	۵۴	۴۲	۲۰	۲/۱
داروسازی	۱۳	۵۴	۳۷	۲۲	۱/۷
پزشکی	۲۱۰	۵۴	۱۷	۱۹	۰/۹
دندانپزشکی	۱۴	۵۱	۱۶	۲۰	۰/۸

مشابه یکدیگر است.

دانشکدههای پزشکی کشور. به علت تعداد کم اعضای هیأت

علمی، مقایسه امتیازات اساتید و دانشیاران دانشکدههای بهداشت، داروسازی و دندانپزشکی در دانشگاههای مختلف کشور ممکن نشد. مقایسه میانگین امتیازات اعضای هیأت علمی دانشکدههای پزشکی کشور در جدول ۵ آمده است. امتیازات کسب شده توسط اساتید و دانشیاران دانشکدههای پزشکی شهید بهشتی، شیراز، تهران، اهواز و مشهد تقریباً مشابه و از نظر آماری اختلاف مهمی با یکدیگر ندارند.

مقایسه گروههای مختلف دانشکدههای پزشکی. به علت

کمی تعداد، این مقایسه برای دانشکدههای دیگر گروه پزشکی امکانپذیر نشد. اگر چه اعضای هیأت علمی کل گروههای علوم پایه

هیأت علمی بوده‌اند، نسبت به دانشیارانی که بیش از ۱۵ سال و به طور متوسط 21 ± 5 سال عضو هیأت علمی بوده‌اند، امتیازات بالاتری کسب کرده‌اند ($1/24 \pm 1/1$ در برابر $0/6 \pm 0/6$ ؛ $P < 0.001$)، ولی امتیاز سالانه آنان از دانشیاران جوانتر بالاتر نیست.

دانشکدههای گروه پزشکی. مقایسه میانگین امتیازات استادان

و دانشیاران دانشکدههای بهداشت، داروسازی، پزشکی و دندانپزشکی در جدول ۴ آمده است. همان گونه که مشاهده می‌شود از نظر تعداد امتیاز، اساتید و دانشیاران دانشکدههای بهداشت و داروسازی به مراتب بالاتر از دانشکدههای پزشکی و دندانپزشکی قرار دارند. بین دانشکدههای بهداشت و داروسازی از نظر آماری اختلاف معنی داری موجود نیست. میانگین سن اعضای هیأت علمی و سالهای عضویت آنان در این چهار دانشکده تقریباً

جدول ۵) مقایسه میانگین امتیازات استادان و دانشیاران دانشکده‌های پزشکی دانشگاه‌های علوم پزشکی کشور

دانشکده‌های پزشکی	تعداد	سن	امتیاز	سالهای عضویت	امتیاز برای هر سال عضویت
شهید بهشتی	۲۸	۵۲	۱۸	۱۸	۱
شیراز	۲۳	۵۶	۲۰	۲۰	۱
تهران	۷۱	۵۵	۲۰	۲۱	۰/۹۵
اهواز	۱۱	۴۹	۱۳	۱۴	۰/۹۳
مشهد	۴۵	۵۲	۱۵	۱۷	۰/۹۰
اصفهان	۱۰	۵۶	۱۴	۲۲	۰/۶۴
تبریز	۱۸	۵۷	۱۲	۲۳	۰/۵۲

بحث

دستاوردهای این بررسی از چند نظر قابل تعمق است:

۱) به طور متوسط هر استاد یا دانشیار در هر سال از فعالیتهای پژوهشی خود یک امتیاز کسب می‌کند. امتیازبندی به نحوی است که با انجام هر کدام از فعالیتهای زیر یک امتیاز حاصل می‌شود: سرپرستی دو پایان نامه؛ نگاشتن یک مقاله، تألیف یک چهارم یک کتاب و یا ترجمه نصف یک کتاب. در حالی که در بخشهای فعال آموزشی - پژوهشی دانشگاهها انتظار می‌رود که عضو هیأت علمی مجموعه‌ای از فعالیتهای پژوهشی و آموزشی را انجام دهد و امتیاز بیشتری کسب نماید؛

۲) دو برابر بودن تعداد امتیازات اساتید نسبت به دانشیاران علاوه بر اینکه ناشی از سالهای بیشتر عضویت هیأت علمی آنان است، مبین این امر نیز می‌باشد که فعالیت این افراد برای هر سال بیشتر از دانشیاران بوده و این، صحت ستم ارتقا در دانشگاهها را نوید می‌دهد: زیرا کل استادانی که به طور متوسط ۲۵ سال عضو هیأت علمی بوده‌اند از دانشیارانی که بیشتر از ۱۵ سال و به طور متوسط ۲۱ سال سابقه عضویت داشته‌اند به مراتب امتیاز بیشتری کسب کرده‌اند؛

۳) دانشیارانی که ۱۵ سال یا کمتر عضو هیأت علمی هستند امتیازات سالانه آنان از دانشیاران قدیمی بیشتر بوده است. این یافته قابل پیش‌بینی است زیرا دانشیارانی که پیشینه عضویت آنان زیاد است، احتمالاً به علت کمی فعالیت پژوهشی توانسته‌اند به درجه استادی ارتقا یابند. یافته جالب توجه، برابر بودن تعداد امتیازات سالانه دانشیاران جوان با اساتید می‌باشد که بیشتر دلالت بر این مطلب دارد که افراد در ابتدای عضویت در هیأت علمی دانشگاهها فعالیتهای پژوهشی بیشتری دارند و شاید بتوان گفت که تلاش برای کسب امتیاز، بیشتر برای دستیابی به رتبه استادی است. مع‌هذا، نتایج این بررسی بخوبی نشان می‌دهد که در سالهای اخیر فعالیت علمی دانشگاهیان بهیچوجه کاهش نیافته و افرادی که از سه سال قبل از

جدول ۶) مقایسه امتیازات استادان و دانشیاران برخی از گروههای آموزشی دانشکده‌های پزشکی

گروههای آموزشی	تعداد اعضا	امتیاز برای هر سال عضویت در هیأت علمی
فارماکولوژی	۵	۲/۳ ± ۰/۷
داخلی	۲۴	۱/۵ ± ۱/۴
کودکان	۱۵	۱/۲ ± ۰/۶
آسیب‌شناسی	۱۲	۱/۲ ± ۱/۴
بیوشیمی	۱۰	۱/۰ ± ۰/۵
اورولوژی	۷	۱/۰ ± ۰/۵
پوست	۵	۰/۹ ± ۰/۵
زنان و زایمان	۷	۰/۹ ± ۰/۵
جراحی	۲۷	۰/۸ ± ۰/۸
گوش و حلق و بینی	۹	۰/۶ ± ۰/۳
جراحی ترمیمی	۵	۰/۵ ± ۰/۲
هوسری (بیهوشی)	۱۱	۰/۵ ± ۰/۳

دانشکده‌های پزشکی - در مقایسه با بعضی از گروههای بالینی - امتیاز کمتری کسب کرده بودند (علوم پایه ۱/۰۷ ± ۱/۰ در مقابل گروههای داخلی ۱/۵ ± ۱/۴ و کودکان ۱/۲ ± ۰/۶)؛ ولی، اساتید و دانشیاران گروههای فارماکولوژی دانشکده‌های پزشکی برای هر سال عضویت بیشترین امتیاز را داشتند. در جدول ۶ تعداد اعضای هیأت علمی و امتیازات کسب شده برای هر سال عضویت در مورد گروههایی که تعداد اساتید و دانشیاران آنها ۵ نفر و یا بیشتر بود، آورده شده است. در بین گروههای بالینی، داخلی، کودکان، آسیب‌شناسی و اورولوژی بیشترین امتیاز را به دست آوردند.

می توان به نتایج حاصله اطمینان داشت ولی اگر در بررسیهای بعدی کلیه استادان و دانشیاران پرسشنامهها را تکمیل کنند، ممکن است در بعضی از آمارهای فعلی تغییراتی حاصل شود. دیگر اینکه، چون صحت اطلاعات کسب شده کنترل نشده و آنچه به دست آمده بر پایه اظهار نظر اعضای هیأت علمی است به احتمال زیاد با درجهای از خطا همراه می باشد؛ علاوه، باید در نظر داشت که اساتید و دانشیارانی نیز هستند که با اینکه پروژههای پژوهشی را به پایان برده اند ولی چون به علت کار زیاد نتوانسته اند نتایج تحقیقات سالهای اخیر خود را چاپ و منتشر نمایند در جمع امتیازات آنان منظور نشده است. بدیهی است در پژوهش کنونی کیفیت اعمال پژوهشی افراد مورد بررسی قرار نگرفته و به کلیه مقاله ها، کتابها و پایان نامه ها به طور یکسان امتیاز داده شده است؛ حال آنکه، بررسی دقیق آنها، به احتمال نتایج دیگری را در پی خواهد داشت. آنچه می توان به یقین از این پژوهش نتیجه گیری نمود ناکافی بودن فعالیتهای پژوهشی در دانشگاههای علوم پزشکی است که با توجه به شاخص مختصری که در مورد نتایج به دست آمده از امتیازات کسب شده توسط دانشیاران عنوان شده، به لطف الهی رو به پیشرفت است و با ایمان و تعهدی که در اعضای هیأت علمی دانشگاهها بچشم می خورد، انشاء... با تمسک به عروءالوقتی در جهت هر چه شکوفاتر شدن تحقیقات در کشور و نیل به سوی خودکفایی تلاش و کوشش خواهند نمود.

تشکر

نگارنده از همکاری صادقانه برادران ارجمند جناب دکتر رضا مکنون، دبیر و جناب دکتر محسن تهرانی زاده قائم مقام دفتر شورای جذب نخبگان صمیمانه سپاسگزاری می نماید.

منابع

- ۱) آمار آموزش عالی ایران، سال تحصیلی ۶۸-۱۳۶۷، جلد دوم، مرکز آمار و برنامه ریزی آموزشی وزارت فرهنگ و آموزش عالی، فروردین ۱۳۶۹
- ۲) عزیزی، فریدون: آموزش پزشکی، پیشرفت ها و تنگناها، مجله دانشکده پزشکی دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، سال دوازدهم، شماره اول و دوم، ص ۳ تا ۱۵، فروردین - شهریور ۱۳۶۷

انقلاب بتدریج وارد دانشگاهها شده و میانگین سنوات خدمت آنان ۱۲ سال - یعنی مساوی سالهای انقلاب - است، از امتیازات علمی بسیار بالایی (در حد اساتید و بالاتر از دانشیاران قدیمی) برخوردارند. چنین یافته ای می تواند بعنوان یکی از شاخصهای عمده جهت تأیید کیفیت بهینه علوم پزشکی در دانشگاهها تلقی شود؛ اگرچه این فراسنج به تنهایی نارساست و مسلماً شاخصها و عوامل دیگری نیز باید در این ارزیابی در نظر گرفته شود. با توجه به افزایش تعداد دانشجویان گروه پزشکی (۲) و برخی نگرانیها در راستای کیفیت آموزش، این گونه بررسیها و نتایج امیدوار کننده آن می تواند تا حدودی برای ادامه تصمیم گیریها و سیاست گذاریها راهگشا باشد؛

۴) در بین دانشکده های گروه پزشکی، اعضای هیأت علمی دانشکده های بهداشت و داروسازی بیشترین امتیاز را کسب کرده اند و این نشانگر آن است که فعالیت پژوهشی در این دانشکده ها از بقیه بیشتر است. امتیازات کسب شده توسط استادان و دانشیاران دانشکده های پزشکی و دندانپزشکی به طور متوسط از یک امتیاز در سال کمتر است؛ حال آنکه، بسیاری از تحقیقات کاربردی که جهت راهگشایی، مسائل و مشکلات مملکت را مورد بررسی و تحلیل قرار می دهند نیاز به این دارند که پژوهش در بخشهای علوم پایه، پزشکی اجتماعی و بالینی این دانشکده ها بالنده شود و به شکوفایی در خور دست یابد؛

۵) در این بررسی، کمی امتیازات کسب شده در همه دانشکده های پزشکی کشور بچشم می خورد. و گرچه دو دانشکده پزشکی امتیازات پایینتری را نیز نشان می دهند ولی عموماً اساتید و دانشیاران دانشکده های مادر در هر سال به طور متوسط بین ۹/۰ تا ۱ امتیاز احراز نموده اند؛

۶) این انتظار وجود دارد که گروههای علوم پایه دانشکده های پزشکی از نظر امور پژوهشی فعالتر از بخشهای بالینی باشند، ولی امتیازات کسب شده توسط کل گروه علوم پایه بالاتر از بعضی گروههای بالینی، مانند داخلی و کودکان نیست و تنها، اعضای هیأت علمی گروههای فارماکولوژی فعالیت تحقیقاتی خوبی - یعنی در حد دانشکده های بهداشت کشور - انجام داده اند؛ و گروه بیوشیمی نیز در بین این گروههای بالینی جای دارد. در گروههای دیگر علوم پایه نیز تعداد استاد و دانشیار کم بوده و امتیازات کسب شده از یک امتیاز در سال کمتر می باشد. در بین گروههای بالینی همان گونه که انتظار می رفت گروههای داخلی و کودکان - در مقایسه با گروههای جراحی - فعالیت پژوهشی و نیز تألیفات بیشتری داشته اند. در بین گروههای جراحی از نظر کسب امتیاز گروه اورولوژی بارزتر از بقیه می باشد.

باید توجه داشت که این تحقیق نمی تواند بیانگر همه مطالب عنوان شده باشد و به علت ماهیت پژوهش کاستیهای نیز دارد. اگرچه با در نظر داشتن اطلاعات بیش از نصف اساتید و دانشیاران کشور

Evaluation of research activities of professors and associate professors of universities of medical sciences in Iran

Azizi. F

Shaheed Beheshti University of Medical Sciences.

Summary

In order to obtain the quantity of published papers, written and translated books and supervised thesis by staffs of universities of medical sciences in Iran, informations gathered from questionnaires filled by 53% of professors and associate professors of the universities. Following scores were given for each activity: paper 1, book written 4, book translated 2, thesis supervised $\frac{1}{2}$ (maximum 15). The results show that mean scores obtained by professors is twice that reached by associate professors who have over 15 years length of staff ship; however it is not statistically significant from that obtained by associate professors who have been a member of staff for 15 years or less. Staff of faculties of health and pharmacy had higher scores than those of medical and dentistry schools. Staff of departments of pharmacology, internal medicine, pediatrics and pathology obtained highest scores between all departments of medical schools. The mean score reached by all members of universities was around one per year.

This study demonstrates that there is a need for increasing research activities among staff of universities of medical sciences in Iran in particular in schools of medicine and dentistry. It also points out to the fact that younger staffs in the past 15 years have shown better research activities.